

Цариця Астинь

Ліна Костенко

Приймає цар послів державних.
Вже здивував, чим тільки міг.
Драглисто євнухи дрижали,
наказів прагнули. Поріг
охороняли алебарди.
В короні сяяло чоло.
Були раби, служниці, барди,
лише цариці не було.

І цар, доточений пихою,
володар титулів шести,
звелів з усмішкою лихою
царицю Астинь привести.

Бо скрізь є золота сипкого,
лакиз, вельмож, візирів — тьма.
Але цариці — ні у кого
такої іншої нема!

Євнухи дріботіли, халатами тріпотіли,
наказ той ледве пролопотіли.

Назад брели, як при подагрі.
Один від страху аж ячить:
— Мовчить цариця, государю.
Стоїть цариця і мовчить!

Цар настовбурчив брови чорні:
— Я вас, нездари, розжену!
Скажіть у витонченій формі —
я жду її, свою жону.

Євнухи бігли, себе переплигуючи.
Назад приплентали, як на налигачі.
Пліщинами об килим вдарили,
не знають, як його й почать:
— Мовчать цариця, государю.

Стоять цариця і... і мовчать!

Цар побілів: — Я вас в темницю!

Я вас у мурах заморю!

Як сміє хтось, хоч би й цариця,

чинити всупереч царю?!

Євнухи підтюпцем, євнухи риссю,

євнухи гримнули на царицю:

— Наказ всесильного і мудрого!

Хто тут посмів наоборіт?!

... Світилися плечі перламутрово,

летіли брови на той світ.

Лиш усміхнулись губи крейдяні:

— Велінь царя не визнаю.

Бо, через євнухів передані,

втрачають царственність свою!